Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

04 Ocak 2013
Sayı: 175

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Asgari ücret tespit edildi: Daha çok çalışın!

AKP iktidarı on yılını bitirirken, büyük sermaye istikrarlı bir dönem geçirdi. Bu sürece devam etme niyetindeler. Burjuva basını her gün pembe tablolar çiziyor. Yoksul kitlelere öyle yansıtılıyor ki AKP hükümetinin ekonomik başarılarını saymakla bitiremiyorlar. Ekonomide büyüme ortalama %10'lara varacak nitelikte.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi**'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

İstihdam olanakları açıldı, iş bulanlar arttı, işsizlik düştü. Bütçede cari açık azaldı. Milli gelirden emekçiler ve işçilere düşen pay yükseldi. En zengin 20 ülkenin içine girdik.

Asıl durum ve gerçekler ise 2013'te geçerli olacak. Açıklanan asgari ücret zammı da bunu netleştiriyor. Çok iyi görünen tablo işçiye gelince kemer sıkma politikasına dönüyor. Böylelikle 2013 yılı için asgari ücret birinci altı ay 739 liradan, 774 liraya, ikinci altı ay için de 804 liraya yükseltildi.

AKP politikasının sonucu zenginlerin sayısını çoğalttı. Aynı zamanda fakirlerin sayısını da çoğalttı. Son bir yıl içinde hükümetin yaptığı zamlar, bunu gösteriyor: Doğal gaz %29, elektrik %30, benzin-mazot %13, kömür ve vapur ücretlerine %16, odun %21, ulaşım %16, tren ücretleri %27, okul masrafları %16 oranlarında arttı. Bu tablonun sonunda asgari ücrete yapılan zam ise %8 oldu.

Ülkenin genelinde resmi olarak 45 milyon 400 bin çalışan gözüküyor. Bunların 16 milyonu ücretli çalışan. İşsizleri katınca, ücretli çalışan sayısı 20 milyona çıkıyor. İçerisine girdiğimiz, neredeyse her iş yerinde asılı "bu iş yerinde asgari ücret geçerlidir" tabelalarının gösterdiği gibi 12 milyondan fazla işçi ya 774 lira, ya altında ya da biraz üstünde ücretli çalışıyor.

Bu durumun gösterdiği gibi Türkiye'de düşük ücret, uzun çalışma saatleri var ve sosyal haklar yok. Üstelik yeni çıkarılan farklı konulara ilişkin iş yasalarıyla, güvencesiz çalışma koşulları daha da esnek hale getirildi.

AKP hükümeti yetkilileri şimdi de yalana başvuruyor; bu yıl zenginlerden daha çok vergi alacaklarını söylüyor. Herkes biliyor ki en düzenli ve en fazla vergi, çalışan ücretlilerden kesiliyor. Güya asgari ücretten vergi alınmayacaktı. Tam tersine çalışan bekar her işçiden aylık vergi kesintisi oranı, ücretinin %51'idir. Yani asgari ücretten vergi alınmasa, iki katına çıkar.

Asgari ücret tespit komisyonu başlı başına sermayenin ve hükümetin koruyucu meleği. Komisyona katılan sendikaların da aşağı yanı yok sayılır. Her yıl aynı kararlar alınır ve sonucu belli olmasına rağmen, hiçbir talepleri, önerileri dikkate alınmayan, kabul görmeyen sendikacılar, toplantılara katılmaktan geri kalmazlar. Üstelik sendikacılar, artık geçmiş yıllarda olduğu gibi DİSK dışında göstermelik protesto gösterisi bile düzenlemiyorlar. Görevleri, işçi sınıfının haklarını korumak, taleplerini ifade etmek ama kağıtlar üzerine şerh koyarak, bunu yaptık demeye getiriyorlar.

Elbette büyük sermayenin ve hükümetin ortaklaşa uyguladıkları politikaların gücünü, emekçilerin ve işçi sınıfının örgütsüzlüğünden, dağınıklığından, öndersizliğinden aldığını söylemek yerindedir.

Eğer işçi sınıfı örgütlü olsaydı ve hakları için mücadele etseydi ne sermaye ne de hükümet bu kadar rahat hareket edebilirdi. İşçi sınıfının üretimden gelen gücü hala sermayenin korkulu rüyasıdır ve bunda da haklılar. (01.01.2013)

Tüm hesap defterleri gibi bütçe de emekçilerin denetimine açık olmalı

2013 yılı bütçesine göre 2013 de vergi yoluyla toplanması beklenene rakam (317,9 milyar lira) bir rekor. Dolaylı vergi ve gelir vergisi olarak ağırlıklı olarak çalışanlardan ve emekçilerden peşin olarak kesilecek. Böylece 2013'te vergi gelirinin %85'inden fazlası dar gelirli emekçilerin sırtına bindirilecek.

Bütçe emekçilerden ne alınacağına, hangi yollarla alınacağına ve ne verileceğine sıkı sıkı karar veriyor. Kamuda çalışan işçi ve memurlar zam istediklerinde önlerine "bütçe" bahanesi çıkıyor. Kamu eliyle kullanılan ürün ve hizmetlere zam yapıldığında da bahane "bütçe" oluyor.

Yani "bütçe", toplumsa zenginlikten emekçilerin ne kadar yararlanamayacaklarını belirliyor. Ancak aynı şey patronlar için tam tersi. Geçen yılki bütçede hiç teşvik paketi yoktu ama patronlar için Birkaç kez şu veya bu iş koluna, şu veya bu bölgeye bol keseden para dağıtıldı. "Bütçe" hiç gündeme gelmedi. Benzer şekilde bir çok büyük patron, yeni yatırımları için ülke dışından borç alırken devletin kasasını kefil gösterdi, onlara hiç engel çıkarılmadı.

Bütçe aslında emekçilere kısıtlama getirmek için hazırlanıyor. Hükümetlerin hele de patronların fazla umurunda değil! Onlar her istediklerinde para bulunuyor, en fazla matbaayı çalıştırıp basıyorlar.

Geçen yılın bütçesinin hesabı verilmeden, bu yılın bütçesinin kabulü de bunu gösteriyor. En basit bir dernekte bile yönetim, önceki yılın hesabını vermeden yeni yılın maliyesini tutamaz. Ama devlet katında, CHP'nin muhalefet olması nedeniyle yaptığı itirazlar dışında ses yok. Çünkü herkes tüm bu karmakarışık hesapların göstermelik olduğunu biliyor.

Hesaplar meclise getirilse bile ne önemi var. Emekçilerin yani parayı verenlerin, kasaları üretimleriyle dolduranların ne hesapları görme ne de anlama olanakları var.

Siyasetçiler, burjuvazinin öngörebildikleri ihtiyaçlarına uygun harcama kalemleri düzenliyor. Örneğin bu yıl askeri harcamalara ayrılan pay geçen yıla göre %12 arttı. Bu artış "komşularla sıfır sorun" politikasının ikinci aşaması gereği olsa gerek!

Dikkat çeken başka bir düzenleme de emekli ya da ayrılmaları durumunda, ayrılan çalışan sayısının %50'sini geçmeyecek şekilde personel alınacak. Bu karar, devletin küçüleceği anlamına gelmiyor yeni işe alınacakların güvencesiz, sözleşmeli, düşük ücretle çalıştırılacağı anlamına geliyor.

Hükümetin oy deposu olduğu söylenen eğitim ve sağlık harcamalarındaki artış durdu. Özellikle sağlık alanında artan harcama nedeniyle, sağlıktaki özelleştirme sürecinin ikinci aşamasına hızla geçildi. Muayene, tedavi ve ilaç üzerinden yani sağlığın her aşamasından para alınması, buna olanak sağlıyor.

Eğitim alanında da benzer bir süreç yaşanmıştı. Eğitim yasasının değişmesiyle AKP hükümeti döneminde başlayan, taşımalı eğitim gibi bazı masraflar kalktı. Üstelik eğitim ve sağlık harcamalarının büyük kısmı, doğrudan bu hizmetlerden yararlananlara değil, bu hizmetlerin satın alınması nedeniyle bu işi yapan şirketlerin kasalarına gidiyor.

Daha baştan bütçenin 34 milyar açık vereceğinin kararlaştırılması, hiçbir zaman tutmadığı halde büyüme hedefinin %4 olarak belirlenmesi komedinin sonu olsa gerek. Ancak büyüme hedefinin yüksek ya da düşük olmasının bir anlamı yok. Çünkü hükümet hedefi tutturamadığında, değiştiriyor. Böylelikle hedefi tutturmuş oluyor.

Nasıl fabrikalarda patronlar, kendileri için hep para bulur işçileri için para bulamazlar ve bahane olarak da hesaplarını söyler ama hiçbir zaman göstermezler, hükümet de ülke çapında bir iş yerine benzetilebilecek olan devletin hesap defterini aynı şekilde kullanıyor ve emekçilerden gizliyor. Bütçede ne yazdığı fazla önemli değil. Çünkü emekçilerin ne bütçenin hazırlanışında ne de uygulanmasında en küçük bir denetleme olanakları yoktur. Asıl gerekli olan işte budur. (02.01.2013)

2012 yılı bazı emekçiler için mücadeleyle geçti

2012 yılında temel gıda maddelerine, gaza, elektriğe, petrole yapılan zamlar, 4.5 milyona yakın işsiz sayını tehdit olarak kullanarak esnekliği, çalışma şartlarının daha da kötüleşmesini dayatarak patronların ve büyük bankaların kârını garantilediler.

Ama yine de emekçiler bu zor şartlara rağmen haklarını koruyabilmek için sınırlı da olsa direnişler geliştirmeye çalıştılar. 2012 yılı, 2011 yılına göre, bu açıdan yapılan işçi sınıf mücadelelerinde artış olduğunu açıkça gösteriyor. Örneğin haklarını alabilmek için sendikalı olmak ya da sendika değiştirmek isteyen, ücret zammı, insanca çalışma koşulları, güvenli iş istekleri temellerinde en az 44 iş yerinde ciddi mücadeleler verildi. 20'nin üzerinde iş yerinde emekçilerin mücadelesi başarıyla sonuçlandı.

Bunların başında Antep Organize Sanayi Tekstil bölgesinde 9 Ağustos 2012'de, grev yasağına rağmen, örgütlenip komiteler kurup mücadele başlatan 5 farklı fabrikada 6 bine yakın işçinin mücadelesi geliyor. 120 bin emekçinin çalıştığı bu sanayi bölgesinde mücadeleye geçen işçilerin kararlı tutumu karşısında, mücadelenin bütün sanayi bölgesine yayılma tehlikesini gören patronlar, 100 liralık bir zam vermeyi kabul ettikleri için mücadele 18 Ağustos günü başarılı bir şekilde sona erdi. Bu mücadelenin de etkisiyle sanayi bölgesindeki diğer patronlar da, işçilere ücret zammı ve belirli haklar vermek zorunda kaldı.

Diğer mücadele örnekleri arasında 15 Temmuz'da direnişe geçen Roseteks, 19 Haziran'da başlayan DHL işçilerinin eylemleri, 31 Ağustos Darkmen, 30 Kasım Eklim Radyotör, 12 Aralık'ta Denizli'deki Deba işçilerinin başlattığı ve sonra İstanbul'a taşıdıkları mücadeleler var. Ek olarak da AKP'nin sivil

havacılık iş kolunda grev yasağı getirmesine karşı Hava-İş üyeleri 29 Mayıs günü greve çıktı. Ardından greve çıkan THY emekçileri 30 Mayıs'ta direnişe geçti. Direnişteki emekçiler her cumartesi THY büroları önünde yaptıkları eylemlerini sürdürüyor.

İşçi sınıfının 2012 yılında yaptığı mücadelelere son örnek olarak 29 Aralık'ta Topkapı Şişecam emekçilerinin başlattığı eylem var. Şişecam'ın Topkapı'daki fabrikasını Eskişehir'e taşıma kararı ardından patron "Eskişehir'deki fabrikada asgari ücret ile çalışmak isteyenler başvursun" şeklinde bir yazı yazıp fabrika girişine astı. Bu zamana kadar 2 bin lira civarında ücret alan ve çoğu 20 yıldan fazla çalışmış emekçiler bu kağıdı yırtıp attı. İşçilerin hiçbiri bu öneriyi kabul etmediği gibi fabrikayı işgal ettiler ve 2013 yılına mücadelelerini sürdürerek girdiler.

Yıl içerisinde yapılan önemli işçi mücadeleleri arasında Mart ayında Bursa'daki Bosch fabrikası işçilerinin mücadele sonucu Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal'e geçmelerini ve 12 Kasım Bursa Renault işçilerinin, Eskişehir Arçelik işçilerinin, Otokar Mercedes, İzmit bölgesindeki Ford işçilerinin tepkilerini sayabiliriz.

140 bine yakın metal işçisi Türk Metal'in önerdiği yüzde 18'lık zam talebine bir çok yerde tepki gösterip, gaz ve akaryakıt gibi büyük zamlarla ve genel hayat pahalılığını göz önünde bulundurarak, en az yüzde 40 zam istediklerini belirtip Türk Metal'e karşı çıktılar. Bu tepkiler şu ana kadar güçler dengesini değiştirmemiş olsa da artık emekçilerin giderek sabrının taşmaya başladığını gösteriyor.

AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılından bu yana işçi sınıfının sayısı 16 milyona çıkmıştır (aslında işsizleri de katmak gerekiyor). Toplumda üretilen bütün zenginlikler bu sınıfın eseridir. Şunu unutmamakta yarar var: İşçi sınıfının bu gün "çok güçlü" görünen AKP hükümetine ve hizmet ettiği yerli ve yabancı patronların tümüne diz çöktürecek gücü vardır. Yeter ki kendi öz örgütleriyle sınıf çıkarları temelinde harekete geçsin! (02.01.2013)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Bizim patronda şov numaraları çok

Yeni yılın tüm hazırlıkları devam ediyor. Geride kalan yılın ne getirip ne götürdüğü, her şey ortada. Emekçiler ve işçiler için kayıp kesin.

İş yerinde, yazılı ve görsel basında, patronumuzun şovmen görüntülerinin boy göstermesi devam ediyor. Bir yönüyle bakıldığında her yer gül, gülistanlık. İlçe Avrupa ile yarışıyor. İşçilerin de hiçbir sorunu yokmuş gibi bir hava var, kendilerine göre.

Aynı patron, kasım ayında ödemesi gereken işçilerin öğrenci çocuklarının öğrenim yardımını daha ödemedi. Taşeron işçilerin ücretlerini sürekli geç ödüyor. Şimdilik bahanesi, ilçeden alınan mahalleler. Gelirler düştü yalanı. Doğrusu, bu durum uzun süredir alışkanlık haline geldi.

Oysa zengin mahallelerin caddelerine bakıldığında akıllara durgunluk veren harcamalar yapılmaktan geri kalınmıyor. Caddenin bir tarafı Moskova ile kardeş olmuş diğer tarafı Londra ile. Çin malı ürünler, emir komuta zinciriyle sınırlandırılmış. Sözde Avrupa kentlerini aratmayacak renkler, ışıklandırma yarışı var. Bizim insanlarımız bunu hak ediyor, deniyor. İyi güzel de bir de Avrupa işçilerinin aldığı ücrette kardeşliğe geçsek fena sayılmaz. İşçilerin haklarına, ücretlerine gelince kardeşlik olmaz, para yok, belediye batar. İşçiler, patronun yalan söylediğini biliyor.

Ayrıca parayı nereye harcadığını ve önceliklerinin ne olduğunu zengin semtlerin caddelerine bakan herkes biliyor. En çok da işçiler biliyor. Patron, geç ödenen ücretleri konuşmuyor, keyfi çalışma koşullarını konuşmuyor, işçilere dayatmaları konuşmuyor.

İşçiler, Türk-İş'in açıkladığı, aralık ayı için dört kişilik bir ailenin asgari geçim ücretinden düşük, açlık sınırında ücret aldıklarını biliyorlar. Yoksulluk sınırı ise hiç konuşmaya gelmez. "Devrimci"sendika da, bu patronun yalakalığına devam ediyor. Yedi yıldır örgütlü olduğu iş yerinde her birimden birer gurup işçiyle ilk kez eğitim çalışması yaptı. Burada işçiler, ücretlerinin geciktiğini söylediğinde, sendika bürokratları, "vallahi biz de paralarımızı alamıyoruz" dediler. İşçi "sizi de allah kurtarsın" diyerek toplantıdan ayrıldı.

Sendikanın sessizliğine kulak asmayarak, sendikaya rağmen işçiler, patronu rahatsız etmeye devam ediyor. Gelecek seçimlerde ve sonrasında hangi sorunlarla karşılaşacaklarını şimdiden hesaplayıp tartışıyorlar. Bu doğru bir adım. (28.12.2012)

Gıda

Yıl sonu toplantılarının değişen yüzü

Her yıl olduğu gibi bu yıl da depo ve genel fabrika sayımı nedeniyle bir hafta tatile girdik. Fakat geçen yıllarda 2 gün olan eğitim programı 5 güne çıkartıldı. Bunlardan 4'ü patronun düzenlediği genel sağlık, ilk yardım ve iş hukuku konularının yanında sendikanın düzenlediği iş- işçi ve sendika, sosyal güvenlik ve iletişim hakkında eğitimler aldık.

Bu yıl fabrikanın taşınacak olması ve daha önceden patronun "koşulsuz gelirseniz sizi götürürüm" demesi işçileri, sendikayı zorlayarak koşulları iyileştirmeye doğru itti. Bunun sonucunda, bayram öncesindeki toplantıda işçiler, hep bir ağızdan sorunlarını dile getirerek herkese 300 lira zam diye bir inisiyatif geliştirdi ve bunu savunmaya, gittikçe artan oranda katıldılar. Sendikacılar bu yıl, geçmiş yıllardaki gibi kaypak davranamayacaklarını anladılar. Çünkü işçiler bir arada durmayı başardılar. Bu, işçilerin başarısı ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Eğitime de bu gelişmelerin verdiği moralle katıldık.

Sendikacılar, yine birtakım şeyleri kaynatarak, kendilerine yönelen baskıyı farklı yönlere çekmek için toplantıda işçileri bölmeye çalıştılar. En başta sorulan soruları mikrofonsuz aldılar ve bizlere tamamen değiştirilmiş bir şekilde yansıttılar. Yani soruların cevaplarını vermediler. Kendi söylemek istediklerini söylediler.

Fakat derslerin arasında yapılan küçük çaplı toplantılarda zaten işçiler istediklerini dile getirmiş ve cevaplarını almıştı. Yani sendika herkesin sorunlarını ve isteklerini aynı anda söylemesini değil, küçük gurupları tercih etti. Bunda topluluk önünde konuşmakta zorluk çeken arkadaşların da rolü oldu. Fakat bu küçük guruplar, sendikacıları bunaltarak istedikleri sözleri aldılar. Bu yıl sözleşmeye seyyanen artı yüzdelik zam talebiyle gireceğimizi, her adımın işçilere haber verileceğini ve işçilere sormadan sözleşmenin

bağlanmayacağının sözünü verdiler.

Daha sonrasında işçilerle yaptığımız küçük toplantılarda bize verilen sözleri devamlı hatırlatmamız gerektiğini ve bu talepleri desteklememiz gerektiğini konuştuk. Bizler şimdi "tamam konuştuk ve söz verdiler daha ne yapalım" der ve arkasında durmazsak, sonumuz geçmiş yıllardaki gibi olur dedik. Bu gün sendikacılar bu sözleri veriyorsa bunu bizler birlikte durduğumuz için veriyor. Kendi başarımızı başkasınınmış gibi görmeyip onu sahiplenmemiz ve daha ileriye götürmemiz gerektiğini konuştuk. Bugün moraller iyi, herkes birbiriyle konuşup ikna etmeye çalışıyor.

Sendika toplantısında bunlar olduktan sonra cuma günü iş kanunu ve işçi hakları konusunda eğitim aldık. Eğitmen daha kanunları anlatmaya başlamışken işçiler hemen durumun böyle olmadığını görerek sorulara başladı. Özellikle 2007 yılında yapılan ve herkesin 90 saat borçlanmasıyla sonuçlanan cumartesi borçlanmaları, şimdi aynı uygulamanın yapılması ve yıllık izinlerimizden kesilmesi, zorunda bıraktırıldığımız fazla mesailer, taşeron işçilerin kadroya geçişi sırasındaki uygulamalar, toplantıya damgasını vurdu. Orada bulunan sendika temsilcilerini de çağırmak zorunda kalan eğitmen, kısa bir durum değerlendirmesinden sonra soruları temsilcinin yanıtlamasını istedi. Temsilci ise böyle bir şey beklemediğinden ve donanımsız olduğundan hiçbir şey söyleyemedi. Neyse ki imdada elektrik kesintisi girdi de öyle kurtuldular. Fakat işçiler, öğleden sonra tekrar devam edilmesini ve gerekirse jeneratörlerin çalıştırılmasını talep ettiler. Öyle de oldu ve eğitim devam etti fakat ara ki temsilci bulasın.

Sonuç olarak bugün işçiler bir arada durmasını ve bir ağızdan konuşmasını öğrendiler. Birbirlerinin sorunlarına kulak verip sorunları sahiplendiler. Patron ve sendika artık işçileri susturamayacağını anladı. Nihayetinde verilen öğle arasında iş hukuku uzmanı, sendikacılar ve personeldekilerle konuştuğunu ve işçilerin haklılığını belirttiğini söyledi. Ardından da bir daha böyle bir şeyin olmayacağını belirtti. Fakat bizler anladık ki bu ancak işçilerin birliğinin giderek güçlenmesiyle olacak bir şeydir. Artık işçiler bu tür toplantıların olmasını ve bu toplantıların önemsenmesinin gerektiğini düşünüyorlar. Yani patronun bizim izinlerimizi gasp etmek için hazırladığı oyun işçilerin bilinçlenmesini sağladı. (Bir işçi)

Lefkoşa belediye emekçilerinin mücadelesi ve genel grev

KKTC'de bir yıldır ücretlerini düzenli, son üç aydır hiç alamayan Lefkoşa belediye emekçileri, 27 Aralık'ta artık yeter diyerek, isyan ettiler. Öfkeli emekçiler, önce İçişleri Bakanlığı sonra Başbakanlığın önünde sonra da iktidar partisi Ulusal Birlik Partisi (UBP) merkez binasının önünde protesto yürüyüşü yaptılar. UBP binasını işgal edip seslerini duyurdular. Bundan hoşlanmayan polis emekçilere saldırdı. Eylemlerini meclis binası önünde sürdürünce de bu defa çevik kuvvet saldırdı. Bu çatışmalarda çok sayıda emekçi yaralandı ve polis akşam saatlerinde Belediye Emekçileri Sendikası'nı bastı ve 21 emekçi ve sendikacıyı göz altına aldı.

Bu saldırıya, bütün emek dünyası ve emekçi sendikaları hemen tepki gösterip ertesi gün, 28 Aralık'ta genel grev başladı. KKTC'deki tüm okullar ve tüm kamu kurumları hizmet vermedi.

Başbakan İrsen Küçük tıpkı ODTÜ'deki saldırıda Erdoğan'ın yaptığı gibi, Lefkoşa'da polisin belediye işçilerine saldırısını tebrik etti.

Genel grevdeki on bin emekçi, önce belediye binasının önüne ve ardından mahkeme binasının önüne yürüdü. Emekçilerin bu kararlı tepkisi karşısında hükümet yetkilileri göz altına alınan tüm emekçi ve sendikacıların serbest bırakıldığını duyurdu.

Daha önce mayıs ayında da Lefkoşa belediyesi emekçileri, iki aydan beri ücretlerini alamadıkları için greve gitmişti. Çöpler her tarafa yığıldı. Belediye başkanlığı ve hükümet, halkı belediye emekçilerine karşı kışkırtmaya çalıştı. Ancak halk, belediye emekçilerine karşı çıkmayıp hükümete karşı tavır aldı ve de hem emekçiler hem de sendikalar, belediye emekçilerini açıkça destekledi. Bu durum karşısında hükümet, grevi iki aylığına yasaklama kararı aldı.

Emekçiler bu karara karşı sert tepki gösterip hükümet binasının önüne yürüdü. Engel olmaya çalışan polis ile çatıştılar. Çatışmalarda 17 polis, 2 gazeteci, 3 emekçi yaralanmış ve 5 emekçi de tutuklanmıştı. Ertesi günü sendikalar ve bazı sivil toplum örgütleri, 3 saatlik bir genel eylem yaptı ve belediye emekçileri yasağa rağmen grevlerini sürdürdü. Şehir merkezini işgal edip yol ortasında ateş yakıp trafiği felç ettiler. Bu eylem karşısında hükümet aniden emekçilerin ücretlerini ödemek için para bulmuştu! (03.01.2013)

Ne kadar ekonomi o kadar demokrasi

Başbakanın, ODTÜ'deki olayları iki haftadan uzun süre gündemde tutmasını, üslubu ile açıklamak, yeterli değil. AKP hükümetinin, iddia ettiği gibi "ileri demokrasi" getirmediğinin bir göstergesi olarak görmek de yeterli değil. Başbakan, gençlere ve öğretim görevlilerine yönelik, abartılı ve yalan dolu saldırılarını, bilinçli olarak ilgili ilgisiz yerlerde, her kamera önünde tekrar ediyor. Böylece toplumun zayıf bir kesimi olan gençler ve korkak bir kesimi olan düzenin aydınları üzerinden, herkesi tehdit ediyor.

12 milyondan fazla çalışanı doğrudan, geri kalan çalışanları ise dolaylı olarak etkileyen asgari ücretin açlık sınırının altında açıklandığı, 12 milyon insanın borcunu borçla kapatarak yaşamını sürdürdüğü, Kürt ailelerin, devletin ordusu tarafından bile bile katledilen çocuklarının hesabını sorduğu günlerde başbakan, bir avuç gencin peşinde değil elbette. Ancak bu gençler üzerinden hak arayan ve gelecekte aramak isteyecekleri tehdit ediyor. Bana karşı gelmeyin, polisime karşı gelmeyin, kararlarıma itiraz etmeyin, sonunuz biber gazı, dayak, hakaret, hapis olur, demeye getiriyor. Hatta daha önce de söylediği gibi kendi kitlesini ileri sürmekle korkutuyor. Bir iç çatışmadan çekinmeyeceğini de ifade ediyor.

Demokratik bir ülkede, ekonomik ve siyasi olanakların geliştiği bir ortamda, sorun çıkaranlar, itiraz edenler, genellikle azınlıkta ve etkisizdir. Böylesi dönemlerde hükümetler de hoşgörülü görünür, devlet gücünün müdahalesi de nispeten yumuşak olur. Son aylarda olduğu gibi hükümetin ve devlet gücünün en küçük itiraza, karşı çıkış veya hak aramaya artan şiddeti, demokrasinin değil, otoriteleşmenin göstergesi. Baskıcı, otoriter yönetimler, aslında daha temel sorunların, ekonomik veya siyasi sorunların sonucunda oluşuyor.

Son olarak Ceyhan'da, binlerce kişiye hitap edip iş vaadi veren başbakan, kendisine itiraz eden bir kişiyi, konuşmasını kesip azarladı. Öfkesi iş derdindekilerin hoşnutsuzluğu açıkça ifade etmesine duyduğu öfkeden.

AKP hükümeti, hiçbir zaman demokratik bir yönetim oluşturmadı. Ancak başlangıçta geçmiş döneme göre görece bir iyileşme yaşanmıştı; hem yasalar hem de uygulama düzeyinde. Bu iyileşme kitlelerle "demokratikleşme" olarak algılanmıştı. Ancak bugün, ekonominin daraldığı bir döneme girildi, her tür olanağa ulaşmak, iş, ulaşım, ücret, sağlık, eğitim gibi sosyal olanaklardan da yararlanmak daha zorlaştığı için demokrasi iyici kağıt üstünde kaldı. Kendilerinin getirdiği haklar bile polisin fiili baskısı nedeniyle neredeyse kullanılamıyor. Büyük şehirlerin bazı kesimleri modernleştirildi ama insana gösterilen tutum açısından onlarca yıl geriye dönüldü.

Geçmişte bir süre devam eden ekonomik iyileşme nedeniyle toplumun bir kesimi belli bir refah seviyesi yükseldi. Olanakları artanlar bunu korumak ve geliştirmek isterken bu olanaklara ulaşmak isteyenler de var.

Söylendiği gibi devlet şiddeti, teröristlere, sorun çıkaranlara veya CHP'ye ya da kendini Kemalist kabul eden kesimlere veya Kürtlere karşı sınırlı değil. Genel olarak hükümetin tavrı da öyle. Polisin saldırısına maruz kalanlar, öğrenciler ve Kürtlerle sınırlı değil. Evine veya iş yerine sel suları dolan, ekmek tezgahını kaybetmek istemeyen pazarcı da, işinden atılmak istemeyen işçi de, yaşadığı yerde santral yapılmasını istemeyen de benzer şiddete maruz kalıyor. Hangi partiden, hangi görüşten olursa olsun, durum değişmiyor. Polis, adeta sinek öldürür gibi insanların yüzüne biber gazı sıkıyor, dövülüyor, sonra da polise karşı çıktıkları gerekçesiyle şikayet edip dava açıyor ve hapis cezaları geliyor.

Bu şiddet ve gözdağı, bilinçli olarak uygulanıyor. Düzen, ileride hakları için mücadele edebilecek emekçilerin bu günden önünü kesmek istiyor ama bunu başarmaları olanaksız. (01.01.13)

Hindistan

Genç bir kadına yapılan tecavüze karşı gösterilen tepkiler

Fizik tedavi öğrencisi 23 yaşındaki bir genç kadın, erkek arkadaşı ile birlikte seyahat ettiği otobüste 6 erkeğin saldırısına uğradı: Önce zorla ırzına geçtiler ve ardından feci bir şekilde döverek otobüsten attılar. Genç kadın büyük yaralar aldı, solunum sorunları oluştu ve doktorların raporları hiç de iyimser değil.

Bu saldırının ardından çok büyük tepkiler oldu ve kitlesel yürüyüşler tertiplenip Hindistan hükümeti kadınlara yapılan şiddete karşı önlemler almadığı için protesto edildi. Bu kitlesel yürüyüşlerin etkisi sayesinde başbakan açıkça bu genç kadına yapılan saldırıyı kınadığını belirtmek zorunda kaldı.

1970'li yılların sonunda yine benzer bir olayda, genç bir kadına cinsel tecavüzde bulunan polisler, çıkarıldıkları mahkemede aklandıkları için karar, büyük yürüyüşlerle protesto edilmişti. Bu yürüyüşler sonucunda ise ülkede feminist bir akım gelişti.

Bundan bir bir süre önce internet ağında dolaşan bir video yirmiye yakın bir erkek grubunun, genç bir kadına nasıl cinsel tecavüzde bulunduğunu gösteriyordu ve bunu filme alan gazeteci müdahale etmeyip olayı seyretmekle yetiniyordu. Gazetecinin bu tavrına tepkiler gelişmiş ve olay bir hayli gündemde kalmıştı.

Bugün Hindistan'da Başkanlık koltuğunda bir kadın bulunuyor ve de geçmişte İndra Gandi, 16 yıl boyunca Başbakanlık görevinde bulunmuş olsa da, ülkede kadınların durumu hiç de iç açıcı olmadığı gibi onlara zerre kadar değer verilmiyor.

Konuya şekilsel bakıldığında, Hindistan Anayasasına göre kadınlar ile erkekler eşittir. Tabii ki Hindistan kadınlar hakkında ön yargıların olduğu tek ülke değil, ancak bu ülkede bir kız çocuğu doğurmak neredeyse bir şerefsizlik olarak algılanıyor. Başka çelişkili bir durum ise büyük kentlerde yaşayan aileler, daha medeni olarak kabul edilmesine rağmen, kız çocukların yok edilmesi kırlara göre daha büyük oranlarda olmasıdır. Teknik ilerlemeler ve ultrason yöntemleriyle hamile bir kadının çocuğunun erkek veya kız olduğu doğum öncesinden tespit edilebilmesinden yararlanılarak erkek çocuk sahibi olmak için kız çocuklar kürtaj yöntemleriyle alınıyor. Kırlarda ise ultrason imkanı olmadığı için kız çocukları aynı nedenlerle doğumdan sonra öldürülüyor.

İşte sözü edilen bu nedenlerden dolayı Hindistan'da her yıl işlenen yaklaşık 250 bin cinayetin yüzde 90'nı kadınları hedef alıyor. Bu uygulamaların sonucu ise ülkedeki erkek nüfus kadınlara göre çok daha fazla.

Hintli feminist bir kadın, Urvaşi Butalia, günlük bir gazetede çıkan bir yazısında "Kadınlara yapılan cinsel saldırılar rastgele olan bir durum değil. Toplumumuzda kadınlara karşı çok derin ve yaygın bir şekilde yerleşmiş ve her gün görülen şiddet uygulamaları vardır." diyor. Sonunda da şu sonuca varıyor: "Yürüyüşlere katılmak önemlidir. Bunlar toplumun ön yargılarının yıkılıp bilinçlenmesine katkıda bulunur ve de insanların dönüşmesine yardımcı olur." LO (28.12.2012)

Not: Birkaç gün önce maalesef bu sözü edilen kız öğrenci aldığı yaralar sonucu ölmüştür ve bu cinayeti protesto edilen yürüyüşler devam ediyor.

Mısır

Anayasa referandumunun ardından

Mısır'da 15-22 Aralık tarihlerinde başkan Mursi ve hükümetteki İslamcılar tarafından sunulan anayasanın onayı veya reddedilmesi için referandum yapıldı. Referandum ilk önce 10 eyalette ve sonra da 17 eyalette tertiplendi, çünkü birçok savcı, referandumu denetleme görevini kabul etmedi. Mursi, bundan bir ay önce kanun hükmünde bir kararname ile savcıların ellerindeki önemli yetkileri almak istemişti. Ama kısmen geri adım atmak zorunda kaldı.

51 milyon seçmenin üçte birinden azı oylamaya katıldı. Katılanlar arasından %63,8'i meclis (ki meclisi neredeyse 2011 Şubat'ında Müslüman Kardeşler tarafından kurulan Adalet ve Özgürlük Partisi ve ortak ve rakipleri Selefi El Nur oluşturuyor) tarafından sunulan anayasa projesini onayladı. On milyon seçmen referandumda "evet" dedi ancak yedi milyon seçmense projeyi reddetti. Örneğin Kahire eyaletinde "hayır" oyları (%57) -tıpkı doğudaki diğer iki eyaletinde olduğu gibi. "Hayır" oyu vermek o kadar da basit değildi. Çünkü muhalif siyasetçiler, referanduma katılmama, boykot etme, "hayır" oyu verme seçenekleri arasında uzun süre tereddüt etti.

Oy verme işlerinin yapıldığı bazı yoksul semtlerde sandığa gidip oy verebilmek için bazen saatlerce beklemek gerekiyordu. Örneğin Omraneya'nın Gizeh bölgesinde, sadece iki sandık görevlisi görev yaptı. Yaşlı bir kadın seçmen şöyle dedi: "Ben yaşlıyım ama bu anayasanın torunlarımı kötü etkileyeceğinden korkuyorum. Torunlarımın köle olarak yaşamasını istemiyorum."

Yeni anayasa projesi ordunun rolünü kurumsallaştıracak. Buna göre savunma bakanlığı, ordunun saflarından atanacak ve siviller askeri mahkemelerde yargılanmaya devam edilecek. Başkana gelindiğinde ise onun yetkileri artacak çünkü istediği meclis oturumunu gizli bir şekilde devam ettirebilecek. Öte yandan anayasa "şeriat kuralları" temelinde yani İslam yasaları temelinde olacak.

Bu durum Mısır'da yeni değil. Çünkü 1971 anayasası metinlerde, bu ifade ile kaydedilmiş durumda. Ancak kadınların yasalardaki durumu daha da kötüleşecek. Şeriata tam zıt bir ifade olan kadın erkek eşitliği kavramı da inişli çıkışlı bir formül ile değiştiriliyor: "Tüm Mısırlılar arasında eşitlikte kadınlar, ailevi görevleri ile mesleki görevleri arasında bir denge bulmalı." Ayrıca yine şeriat çerçevesinde birçok maddede topluma ve devlete "ahlaki, görgü ve kamu düzeni"ni yerine getirme rolü veriliyor.

Mursi, yasal iktidarı geçen haziran ayında almış ve geri verebileceğini duyurmuş olsa bile toplumun büyük bir kısmı endişeli. Çünkü yürütme yetkileri genel seçimlere kadar sürecek iki ay boyunca Senatoya devrediliyor (Müslüman Kardeşlerin ve onun müttefiklerinin devlet aygıtlarına el koyması yoksulların yaşam koşullarını daha da kötüleşmesine sebep oluyor). Referandumdan hemen önce, Mursi fiyatların yükselmesini ve geliri günlük 4 liranın altında olan ve toplumun %40'ını oluşturan en yoksul kesim için yapılan temel gıda ürünlerinin yardımının azaltılmasını erteledi. Ama 4,8 milyar dolarlık borç vermek için IMF'nin dayattığı koşullar da aynı kaldı: Siyasi istikrar ve şiddetli kemer sıkma siyaseti.

Ücret zamları ve istihdam yaratılması isteklerine ve her düzeydeki yolsuzluğa ve Mübarek'in gidişi ile sonuçlanan 2011'in Şubat ayındaki gösterilere damgasını vuran "ekmek, özgürlük ve toplumsal adalet" sloganına gelecek olursak; bunlar ancak bu hükümete, burjuvaziye ve onun emrinde olan ordunun ellerinden zorla alınıp, mücadele ile elde edebilir. LO (28.12.2012)

Türkiye ve Suriye'deki iç savaş

Türkiye'de bir yıldan fazla bir süreden beri en çok konuşulan konu Suriye'deki iç savaştır. Durum gerçekten de endişe vericidir. Tabi ki Türkiye, Suriye sorunu ile yakından ve birkaç açıdan dolayı etkileniyor: Göçmenler açısından, ekonomik ve siyasi açıdan.

Dışişleri bakanı geçen yıl "kapılarımız Suriyeli göçmenlere sonuna kadar açıktır" demişti. Ancak birkaç aydan beri eğer göçmen sayısı 100 bini aşarsa sorunlar çıkacak diye açıklamalar yapmaya başladı. Ama geçen aydan itibaren göçmen sayısı 120 bini aşmış durumdadır.

Özellikle de kışın gelmesiyle göçmen kamplarındaki hoşnutsuzluklar giderek artıyor. Öyle ki bazı kamplarda bazı Türk polisleri göçmenler tarafından rehin alındı ve bölgede suni alevi; Kürt, Türk; Kürt, Arap bölücü temellerde gerginlikler yaratılıyor. Amaç bu bölünmeler sayesinde hoşnutsuzlukları çıkmaza yönlendirmektir.

Turkiye ile Suriye arasındaki sınırın uzunluğu 900 km'yi geçiyor. Son yıllarda Türkiye, Suriye ile olan ilişkilerini çok önemli oranlarda geliştirmişti.

Son yıllarda Erdoğan, Beşar Esad ile kardeş gibiydiler, ilişkiler bakanlıklar düzeyine çıkmıştı, ortak bakanlıklar toplantıları ve hatta ortak bakanlıklar kurulları yapılıyordu. Ama şimdi, bir yıldan fazla bir süredir büyük düşman kesildiler.

Bu iyi ilişkiler döneminde ekonomik ilişkiler çok büyük boyutlara gelmişti: Türkiye bu dönemde hem Suriye ile olan ekonomik ilişkilerini hem de Suriye kara yollarını kullanarak bölgedeki diğer komşu ülkelerle olan ilişkilerini bayağı geliştirmişti.

Öyle ki en az 3-4 milyon insanın geçim kaynağı bu ekonomik ilişkilere bağlıydı. Ama bugün savaş yüzünden bu insanların durumu çok zorda ve milyarlarca dolarlık ekonomik kayıplardan söz ediliyor.

Bazı veriler bu bölgedeki sadece turizm gelirlerinde 2 milyar dolara yakın bir kayıp yaşandığından söz ediyor. Tabii ki bunlara tarım, tekstil, inşaat ve sanayi alanlarındaki kayıpları de eklemek gerekiyor.

Erdoğan hükümeti Suriye'deki gelişmelerin Libya'da olduğu gibi hızlı bir şekilde gelişeceği hesabını yapmıştı. Büyük bir olasılıkla bunu ABD'in de teşvikleriyle yaptı ve Suriye Ulusal Konseyi üzerinden bir strateji geliştirmeye çalıştı. Ama bu strateji ABD ve NATO'nun doğrudan

müdahaleye yanaşmamasından dolayı suya düştü.

Bunun sonucu olarak da Erdoğan hükümeti hem umduğu büyük vurgunu gerçekleştiremedi hem de üstelik durumu çok daha da kötüye gitti. Bu gelişmeler hükümeti çok daha zor durumu soktu. Çünkü büyümekte olan ekonomik sorunlara ek olarak parti içerisindeki sorunlar da giderek büyümeye başladı.

Suriye'deki son gelişmeler

Emperyalist liderler çok temkinli davranarak Esad rejiminin çökmesi durumunda yaşanacak sorunlara karşı gerekli tedbirleri aldılar. Ama kendilerini hiç de tehlikeye atmadılar. Ön cepheye Türkiye ve diğer bölge güçlerini sürmeyi tercih ettiler. İlk başlarda Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar, Suriye Ulusal Konseyi'ni ve Özgür Suriye Ordusunu kurdular ve Esad rejimini yıkmaya çalıştılar.

Türkiye, El Kaide silahlı milislerini askeri kamplarda eğiterek Suriye sınırlarından geçirerek, Suriye'de silahlı eylemler ve kışkırtma eylemleri yapmak için onlara yardımcı oldu. Bu İslamcı milislerin eğitildiği kampları denetlemek isteyen muhalefet milletvekilleri ise bir türlü gerekli izinleri bile elde edemedi!

AKP hükümeti, Suriye'ye karşı askeri bir harekat gerçekleştirebilmek için Özgür Suriye Ordusu'nu alet olarak kullandı. Amacı, Suriye iç savaşını, özellikle de göçmen sorununu ve diğer ekonomik sorunların kısa bir sürede halledilmesiydi. Ancak AKP hükümetinin umduğu dağlara kar yağmadı!

Türkiye "askeri uçuşa yasak" bir bölge oluşmasını elde edemedi. Çünkü başta ABD olmak üzere büyük emperyalist güçlerin böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Ek olarak da Özgür Suriye Ordusu homojen bir yapı ve yönetime sahip olmadığı gibi radikal İslamcı gruplar ve farklı Arap ülkelerinden gelen El Kaide milisleri "özerkleştirdikleri" bölgelerde keyfi davranış ve uygulamalarla, denetlenmelerinin olanaklı olmadığı ortaya çıktı.

Emperyalist güçler bu durumu göz önünde bulundurarak ve de Irak, Afganistan, Libya'da saptandıkları bataklıktan ve bu deneyimlerinden de ders çıkararak Özgür Suriye Ordusu önderliğinde bir çözüme yanaşmadılar.

Üstelik buna ek olarak Türkiye'ye, Suriye'ye karşı bir askeri harekat yapma iznini vermediler. Türkiye de buna rağmen bir askeri müdahale yapmayı göze alamadı. ABD'ye kafa tutup Kuveyt'i işgal eden Saddam Hüseyin'in başına gelenler unutulmadı!

Emperyalist güçlerin yöneticileri, bölgede onlara karşı kafa tutacak bir büyük gücün oluşmasına hiç de olanak tanımak niyetinde değiller. Bunu İran'a, Mısır'a, Irak'a karşı uyguladıkları siyasetlerle açıkça ortaya koydular.

Bu siyasetleri Türkiye için de geçerlidir. AKP'nin "yeni Osmancılık" siyasetini çıkarlarına hizmet verdiği oranda teşvik etmeye ve desteklemeye hazırdırlar. Ancak bu siyaset onların çıkarlarına ters düştüğü anda hemen tepki göstermekten hiç de çekinmiyorlar.

İşte bu nedenle Kasım 2012'de Esad rejimine karşı yeni bir muhalefet oluşturma girişimi başlatıldı. Böylece şimdi "Suriye Ulusal Konseyi" yerine "Suriye Devrimci ve Muhalefet Güçleri Ulusal Konseyi" oluşturuldu. Bunu oluşturanların başını ABD ve Fransa çekiyor ve bu defa, bu olaya bölgedeki güç olarak, Mısır de dahil edildi.

Bu yeni oluşumun diğer eski oluşuma göre daha etkili olacağını şimdiden kestirmek güçtür. Ancak şu kesindir ki bu olayla Türkiye artık ikinci plana düşürüldü.

Tüm bunlara ek olarak AKP hükümetinin aldığı başka bir darbe ise, Esad ordusu kuzey Suriye'de, Türkiye sınırına yakın Kürdistan bölgesinden askeri güçlerini çekip o bölgede güçlü olan ve de PKK ile sıkı bağları olan ulusalcı Demokratik Birlik Partisi'nin bölgeye hakim olmasını sağladı.

Sonuç olarak Suriye krizi nedeniyle Mısır, Yemen, Tunus, Libya ve de Filistin daha da istikrarsızlığa girip bölgede daha büyük istikrarsızlık oluşmasına yol açıyor. Tabii ki bu gelişmeler de Türkiye'ye kaçınılmaz olarak yansıyor.

Patriot füzelerinin Türkiye'ye, Suriye sınırlarına yakın bölgelere, yerleştirilmesinin temel nedeni de budur.

Emperyalist güçler Suriye'ye karşı bir askeri müdahale kararı alırlarsa, Türkiye'nin askeri güçlerini kullanacaklar. Bu durumda, Türkiye emekçileri büyük bir bedel ödeyecek ve karşılığında bir şey de alamayacak.

Bu son gelişmeler de AKP hükümetinin "yeni Osmanlıcılık" siyasetinin gerçekten ne olduğunu ortaya koyuyor. Ne Türkiye'deki ne de diğer komşu ülkelerdeki emekçilerin bu siyasetten hiçbir çıkarları yoktur. (02.01.2013)

Anma... Anma... Anma...

Çankaya'nın şişmanının kimdi?

Turgut Özal'ın ölümüne ilişkin tartışma, yine alevlendi. Mezarının açılıp güya "çürümemiş" cesedinden zehirlenmediğinin tespit edilmesine rağmen, tartışma dinmedi. Bilimsel raporlar, ne ailesini ne de bazı siyasi çevreleri tatmin etti. Nasıl olur da, bu kadar önemli bir insan, bilinçsizce spor yaparken kalp krizi geçirerek ölebilir? O kadar önemli işler yapmış ve yapacaktı ki mutlaka öldürülmüş olması gerekir! Bunun tespiti için şimdi de ailesi tarafından saklanan "saç kılı" incelenecek.

Özal'ın düşmanı kimdir? İslamcılar ona hayran, milliyetçiler de, ordu ile arası iyiydi, hatta Öcalan bile Özal'ı sever. Düşmanı yok gibi ama tam aksine Özal'ın kendisinin düşman olduğu vardı. Aileleriyle birlikte hakları için Ankara'ya yürüyen 100 bini aşkın maden işçisi açıklamıştı: "Çankaya'nın şişmanı, işçi düşmanı!"

Özal etrafında, neredeyse bir "kutsallık" yaratan çevreler için Özal'ı önemli kılan?

Özal'ın tarih sahnesine çıkışı, Türk patronların derin bir ekonomik kriz yaşadığı ve bu krizin etkisiyle siyasi sistemin tıkandığı 1975'li yıllar. Orta boy bir metal fabrikasının patronu olan Özal, MESS (Metal Sanayi Patronları Sendikası) başkanıydı.

Kısa bir süre sonra onu, DPT'nin (Devlet Planlama Teşkilatı) başında görüyoruz. Bu kurumun görevi, orta ve uzun vadede Türkiye ekonomisini planlamak ve yönlendirmektir.

Özal, burada çok başarılı olmalı ki ekonomik kriz derinleşmeye devam etti. Ekonominin çarkları, 1980'e gelindiğinde tamamen tıkanmıştı. İktidardaki Demirel hükümeti, Özal'a krizden çıkış için bu günkü adıyla bir "paket" hazırlattı. "24 Ocak kararları" denen bu paket, 1980 yılı başından itibaren uygulanmaya kondu ve bu Özal'ın en büyük başarılarından biri oldu. Öyle ki, darbeci generaller, kurdukları "geçici" hükümette, ekonomiden sorumlu bakan olması için Özal'ı davet ettiler.

24 Ocak kararlarının özü, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin satın alma gücünü düşürmek ve hakları için mücadele etme olanaklarını yok etmekti. Bunun yolu, bir yandan zam ve devalüasyon yoluyla paranın değeri düşerken ücretleri dondurmak diğer yandan ise bu saldırıya karşı mücadeleyi engellemek için başta sendikalar, dernekler ve siyasi partiler olmak üzere emekçilerin tüm örgütlerini yok etmekti.

Bu büyük saldırı paketi, 1980 başında uygulanmaya başladı ama o kadar büyük tepki aldı ki "normal" demokratik düzende devam etmenin mümkün olmadığı kısa sürede ortaya çıktı. İşte o zaman patronların, milliyetçilerin, devlete bağlı çetelerin ve generallerin çabalarıyla askeri darbe yolu hazırlandı. Askerin dipçiği, 24 Ocak kararlarını sorunsuz uygulayabilecekti.

Generaller, ülkeyi yönetemiyor dedikleri hükümetin ekonomik programını aynen uyguladı. Darbecilerin iş arkadaşı artık bakan olan Özal'dı.

1982 Anayasası, 24 Ocak kararlarının özüne uygun şekilde işçi sınıfını ve hakkını arayan herkesi suçlu, hak aramayı suç gören bir düşünceyle yazıldı ve ondan fazla kez değiştirilmesine rağmen, bu öz korunuyor.

Özal, bu anayasaya ve geçmiş hizmetlerine dayanarak, generallerle arası biraz açılsa da ilk seçimde başbakan olmayı başardı. Yetenekli bir politikacı olduğunu gösterdi. Haklarını elinden aldığı kitlelerin, askerlerden bıkkınlığı da kullanarak, oylarını almayı başardı. Patronlar için daha da kıymetlendi. Çünkü onlar da, işleri biten generallerin kışlalarına dönmesini, devletin olanaklarından pay istemeyi bırakmasını istiyorlardı.

Özal ilerlemeye devam etti ve ülke içine kapalı olan Türk burjuvazisini dünyaya açarak, bugünkü seviyeye gelmesini sağlayacak yolu açtı. Açık açık "ben zengini severim" diyen Özal, bu nedenle burjuva çevreler için çok kıymetli. Ancak işçi sınıfı için hep aynı kalacak: "Çankaya'nın şişmanı, işçi düşmanı."

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.